ROSANNA LEY

De KOFFIEBAR in PERLAROSA

Een Italiaans dorp, goede koffie en een geheim
dat de levens van twee zussen met elkaar verbindt

De koffiebar in Perlarosa

Eerder verscheen van Rosanna Ley bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Het Lemon Tree Hotel

Rosanna Ley

De koffiebar in Perlarosa

Vertaling Marijne Thomas

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020561180
ISBN e-book 9789020561685
ISBN audiobook 9789020561692
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2025 Rosanna Ley
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The Italian Flame* door Quercus Edition Ltd, London, een imprint van Hachette UK.
Deze uitgave kwam tot stand in overeenkomst met DHH Literary Agency Ltd.

Vertaling Marijne Thomas
Omslagbeeld Villa Grafica

www.zomerenkeuning.nl
www.rosannaley.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Maria Donovan

Het is zo verstild en onvatbaar, de cipressen onverstoorbaar als vlammen van een vergeten duisternis die eigenlijk gedoofd had moeten worden aan het einde van de zomer.

D.H. Lawrence

1

Marilyn

1965

Het was een warme, zonnige dag in juli en Marilyn was aan het tekenen op Burton Beach.

Er was een bepaalde plek, een verborgen stukje, waar ze met haar rug naar Burton Cliff haar benen kon uitstrekken en dan mooi uitzicht had op de kustlijn die moeiteloos langs Cliff End en Burton Mere kronkelde, helemaal tot aan Portland. De kust waar ze op uitkeek, was een mengeling van zandstrand en de kleine kiezels van Chesil Beach, en de golven kwamen aangestormd alsof ze de wereld wilden overnemen. Ze keek ernaar – bruisend rolden ze over de kiezels in perfecte schuimbogen die in lucht oplosten, geabsorbeerd werden door het zand en dan weer weg waren, terwijl het getijde meedogenloos kwam en ging, golf na golf na golf. Dit was wat ze op haar tekenpapier moest vastleggen.

In de branding speelden twee kinderen in het ondiepe water en Marilyn had ook hen geschetst, als silhouetten. Ze had geprobeerd de ontspannen, gelukkige beweging van hun jonge lichamen te vangen, de elasticiteit van hun ledematen als ze de zee in holden, sprongen en krijsten en dan weer terugrenden, hand in hand, opgetogen lachend. Het was nog een hele uitdaging om die zorgeloosheid, die vreugde en die ongeremdheid op de een of andere manier

weer te geven in de lijnen van haar potlood en de fijne arceringen op het papier. Maar op een later moment zouden de waterverf, de streken van het penseel en de beweging van de verf haar daar misschien bij helpen.

Terwijl ze zo bezig was, verscheen er een man in beeld die langs de waterkant slenterde, zoals mensen vaker deden. Marilyn kneep haar ogen tot spleetjes tot hij minder echt leek, meer een bewegende schaduw dan een man, en volgde zijn voortgang. Hij liep op blote voeten, voorzichtig vanwege de kiezels, en liet het water over zijn tenen stromen. Af en toe bleef hij staan om naar de golven te kijken.

Moest ze hem in haar tekening opnemen? Marilyn kantelde haar hoofd en bekeek hem aandachtig. Het zou zonde zijn om het niet te doen. Hij zag er interessant uit en was duidelijk niet van hier, en toch voelde ze dat hij affiniteit had met de zee. Hij was jong, vermoedelijk ongeveer haar leeftijd, en had een doorsnee lengte. Zijn donkere, krullende haar was vochtig en leek te glinsteren in het zonlicht. Hij droeg een los vallende korte broek en een T-shirt dat misschien ooit rood was geweest, maar nu verbleekt was tot een soort lichtroze. Hij liep langzaam en ontspannen, zijn sandalen bungelend in zijn hand, zelfverzekerd, alsof hij niet specifiek ergens naartoe moest.

Marilyn keek op haar horloge. Ze had nog een halfuur over van haar lunchpauze en het hotel was te bereiken in een vijfminutensprint. Tijd genoeg dus. Ze keek hem met samengeknepen ogen na en zette een paar lijnen op papier. Dat viel niet mee, want hij liep alweer het beeld uit, het strand op. Opeens besefte ze dat hij haar kant op kwam – heel doelgericht zelfs – dus misschien had hij door waar ze mee bezig was en wilde hij bezwaar maken?

Ze had nog net tijd om de pagina van haar schetsboek om te slaan voordat hij bij haar was. Knipperend keek ze naar hem op. Hij had donkere ogen en volle lippen – hij was best knap, zag ze nu – en leek niet het bezwaarmakende type. Maar hij zei niets en dus knikte ze even naar hem.

Hij knikte terug.

Hm. Ze had hem hier zonder enige twijfel nog nooit gezien. Hij was ongeschoren, zijn huid had een lichte olijfkleur en zijn ogen waren donkerbruin. Spaans misschien? Of Frans?

Hij stak een hand op. 'Hoi,' zei hij (met een accent, hoorde ze) en hij glimlachte.

Wauw, dacht Marilyn. Wat een glimlach. 'Hoi,' antwoordde ze.

Hij wees naar haar schetsboek. 'Jij…?' Hij maakte een tekenbeweging.

'Tekenen? Ja.' Ze had altijd getekend, had altijd geschilderd. Het was iets waar ze niet echt bij stilstond – ze had het gewoon altijd gedaan. Ze glimlachte naar hem. Hij sprak blijkbaar niet zo goed Engels. Hij zou het vast niet erg vinden in haar schets voor te komen; de meeste mensen hadden er geen bezwaar tegen. Misschien vonden ze het vleiend, dacht ze.

'Ik kijken?' Hij kwam naast haar zitten met hetzelfde relaxte zelfvertrouwen dat haar eerder al was opgevallen.

'Natuurlijk.' Marilyn sloeg het vel papier terug.

'Ah, mooi,' zei hij. 'Heel goed, ja.' Hij keek veel langer naar de schets dan mensen in de regel deden. Soms gaven ze haar werk een vluchtige blik, soms een goedkeurende glimlach (vaak nep, vermoedde Marilyn), meestal een nietszeggend knikje, of – als het haar baas was – de vermaning dat schetsboek weg te leggen en iets nuttigs te gaan doen. Het was een van de voordelen van haar baan bij de receptie van het Cliff Hotel: Marilyn kon het komen en gaan van mensen gadeslaan en als ze niet te druk was, kon ze diezelfde mensen ook tekenen.

Ooit had ze ervan gedroomd professioneel kunstenaar te worden in een of andere vorm. Maar haar ouders hadden meteen korte metten gemaakt met dat idee. 'Tekenen is een hobby. Mijn advies: leer iets praktisch,' had haar nuchtere moeder gezegd. 'Kijk naar Glenda, die heeft altijd nog haar secretaresseopleiding om op terug te vallen.'

Dat was het dus, dacht Marilyn nu. Secretaresse of moeder… maar er waren steeds meer opties, en ze wist dat haar kans nog wel zou komen. Als haar ouders haar niet wilden helpen, dan zou ze sparen tot ze genoeg geld had om zich te laten opleiden in een vak dat ze wel wilde uitoefenen. En in de tussentijd… Aangezien ze nog thuis woonde en een financiële bijdrage moest leveren aan het huishouden, was ze in een hotelbaan beland, en daar zat ze – tot haar eigen verrassing – een paar jaar later nog steeds. Soms, zo had ze vastgesteld, was het makkelijker om zo door het leven te gaan. Maar ze was pas vijfentwintig, er zou haar vast elk moment iets spannends overkomen.

'Ben je Spaans?' vroeg ze de jongeman, die nu naast haar zat en zijn benen naast die van haar uitstrekte op een manier die vreemd intiem was.

Hij schudde zijn hoofd. 'Sorry?'

'Niet dus?' Ze lachte. 'Oké… Frans misschien?'

'Nee…'

Nu ze erbij stilstond, leek hij wel een beetje Romeins. Van opzij had hij een behoorlijke haviksneus. 'Italiaans,' concludeerde ze.

'*Sì, sì*.' Hij leek onevenredig blij dat ze het goed had geraden als je bedacht dat het haar pas bij de derde keer lukte. 'Ja,' beaamde hij.

'En wat doe je hier in Dorset?' Hij woonde hier vast niet, want als hij dat deed, zou hij toch wel beter Engels spreken? En dan zou ze dat toch ook weten?

Marilyn zou willen dat er meer mensen van het continent naar West Dorset kwamen; het leek haar heerlijk om met hen te kunnen kletsen over waar ze vandaan kwamen. Ze wilde graag meer te weten komen over de wereld en misschien zo kunnen beslissen waar ze naartoe op reis zou moeten gaan – als ze de kans kreeg, of als dat spannende ding waarop ze wachtte, eindelijk gebeurde. Maar Dorset was vooralsnog teleurstellend Brits gebleven.

Hij fronste, begreep haar duidelijk niet.

'Waarom…' Ze spreidde overdreven haar handen, begeleid door opgetrokken wenkbrauwen. 'Jij.' Ze wees naar hem. 'Hier?' Ze gebaarde naar het strand en zwaaide met haar arm om het hele gebied te omsluiten. Ze had niet verwacht dat ze dit tijdens haar lunch zou doen, dacht ze. Het was anders. En best leuk.

'Ah!' Hij knikte enthousiast en zei iets in het Italiaans, gevolgd door: 'Ik werk in Bristol.'

'Nu?'

'Eh… niet nu.'

'Aha.' Beetje bij beetje begon het haar te dagen. 'Je werkte in Bristol,' zei ze, 'en nu…?'

'Nu ben ik hier.' Hij grijnsde.

Zo ging het nog een minuut of tien verder. Marilyn legde uit dat ze vlakbij woonde en in het hotel werkte. Ze draaide zich om om het te kunnen aanwijzen: het gebouw was vanaf hun plekje op het strand goed te zien, groot en wit op de klif ten westen van hen. Hij vertelde haar dat zijn werk – in de bouw, hij imiteerde buitengewoon levendig metselen en schilderen – eerder gestopt was dan verwacht (ze vermoedde dat hij ontslagen was), en dus was hij naar Dorset gekomen voor een paar weken om hier eens rond te kijken.

'Om de wereld te zien,' voegde hij eraan toe.

Marilyn moest lachen bij het idee dat West Dorset voor 'de wereld' doorging en hij knikte alsof hij dat begreep.

'Maar het is heel mooi,' zei hij en daar was ze het dan wel weer mee eens. Het was haar thuis en ze hield ervan, ondanks haar verlangen soms iets anders te zien.

'Vertel me over Italië,' drong ze aan.

Terwijl hij begon te praten, sloeg ze hem gade en wenste dat ze hem daarbij kon tekenen. Met een dromerige blik vol passie in die donkere ogen sprak hij in half Italiaans, half Engels over zijn thuisstad.

Uiteindelijk kon ze zich niet meer inhouden. 'Mag ik?' vroeg ze

en ze trok haar schetsblok weer op schoot en probeerde de essentie van deze onverwachte, aantrekkelijke vreemdeling met een paar snelle bewegingen van haar potlood vast te leggen.

Hij lachte, keek mee en vertelde verder. Marilyn zou de hele dag naar zijn stem kunnen luisteren, want die leek alles te herbergen waarnaar ze verlangde – zacht, met een soort melodieus ritme dat als een lied klonk. Anders, sexy, erotisch zelfs. Ze zou haar ogen kunnen sluiten en dan gewoon wegzweven naar andere wereld.

'Goed,' zei hij toen ze klaar was met haar schets. Hij leek verrast. 'Dat ben ik.'

Ze lachte weer, scheurde het vel eruit – zij het met enige tegenzin, omdat ze het graag wilde houden – en bood het hem aan. 'Wil je het hebben?'

'O ja, *sì, sì*.' Hij pakte het bijna eerbiedig aan. 'Dank je wel.'

Hun blikken vonden elkaar. Marilyn had moeite weg te kijken, maar opeens herinnerde ze zich haar werk, keek op haar horloge en sprong overeind. 'O shit, ik kom te laat.'

Ze propte haar potloden en schetsblok in haar schoudertas. 'Ik moet gaan. *Pronto*.' Ze keek hem aan en deze keer moesten ze allebei lachen.

'Oké.' Hij kwam overeind, de schets die ze hem had gegeven nog steeds behoedzaam vasthoudend.

Marilyn glimlachte en sprintte in de richting van het klifpad. Tot haar vreugde aarzelde hij niet en kwam achter haar aan.

'Maar je naam?' hijgde hij al rennend. 'Hoe heet je, alsjeblieft?'

'Marilyn.' Zij raakte ook buiten adem.

'Marilyn.' Hij leek hem te proeven op zijn tong. Rekte de laatste lettergreep, lang en zoet, met nog een extra beetje erachteraan – *linne*. 'Ik zie je nog een keer, ja?' Hij keek haar aan.

De wind blies door haar haar en de zee bulderde in haar oren. Inmiddels klauterden ze over het pad, het grassige zandsteen zacht onder haar voeten.

Vlug nam ze een besluit. ‘Ja!’ riep ze tegen de wind in. Ze bleef op het pad staan, vlak bij het houten hekje dat naar het hotel leidde, en hij dus ook. ‘Er is een dansfeest,’ zei ze en ze beeldde een dans uit. ‘Vanavond. In het dorpshuis. Misschien kunnen we daar afspreken?’

Hij keek haar aandachtig aan, en Marilyn betwijfelde of hij haar wel had begrepen. ‘Ja, vanavond,’ zei hij.

Ze knikte en opende het hekje. ‘Zie je vanavond!’ riep ze – en ze holde weg.

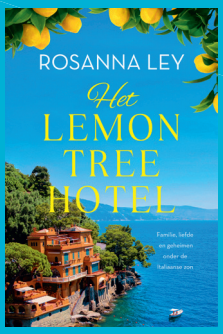
Ik wacht zo lang het moet.
Al duurt het eindeloos, ik zal er zijn.

Dorset, 1965. De jonge Marilyn droomt van een leven als kunstenaar en voelt zich beperkt door haar werk en familieverplichtingen. Wanneer ze de charmante Italiaan Bruno ontmoet, worden ze verliefd... maar hun tijd samen is beperkt.

Meer dan vijftig jaar later keert haar dochter Lily terug naar huis wanneer haar moeder ziek wordt. Na Marilyns overlijden ontdekt Lily een foto van een baby met de naam Josephine. Vastbesloten om de waarheid te achterhalen, reist ze naar Italië, waar ze niet alleen antwoorden vindt, maar ook een nieuw begin.

ROSANNA LEY werkt als docent creatief schrijven en schreef vele artikelen en verhalen voor Engelse tijdschriften. Haar schrijfvakanties en -retraites vinden plaats op prachtige locaties, onder andere in Italië en Spanje. Wanneer ze niet reist, woont ze aan de zee in West Dorset, Engeland.

Lees ook:

ISBN 9789020561180 NUR 340
9 789020 561180
www.zomerenkeuning.nl

Z&K
ZOMER & KEUNING